

slaget —, at man vilde klippe Landmændene lige til Skindet. Jeg synes nu ikke, at der er særlig Grund til at fremføre noget saadant under denne Sags Behandling. De Priser, der er opførte i Lovforslaget, giver efter min Mening ikke Anledning til at fremsætte en saadan Udtalelse. Naar man erindrér, at Prisen paa Rug før Krigens var 11—12 Kr. pr. Td., og der nu foreslaas betalt 26 Kr., kan man ikke sige, at man ved dette Lovforslag vil klippe Landmændene lige til Skindet, selv om jeg meget vel ved, at der er løbet mange og store Udgifter paa siden Krigens Begyndelse, saa at denne Sammenstilling af Priserne ikke uden videre kan bringes til Anvendelse. Jeg kan dog forsikre det ærede Medlem, at for saa vidt Arbejderne var blevet stillet overfor en lignende Forhøjelse af deres Arbejds løn, maatte det ærede Medlem gerne begynde Klipningen. Den Façon at klippe paa har Arbejderne ikke det mindste imod. Hvis de kunde faa en Lønforhøjelse af 100 pCt., stillede de sig sikkert gerne frem til Klipping med det samme. Ja, Forhøjelsen er endda over 100 pCt., den er 125 pCt., men man maa naturligvis tage de Prisfordryelser i Betragtning, som er fremkommet under Krigens. Men hertil kommer saa den Omstændighed, at efter at Kornet er afleveret, har Producenterne Adgang til at faa det tilbage i Form af Brød med det Statstilskud af 8—9 Kr. pr. Td., som gives til Nedsættelsen af Brødpriserne. Ogsaa dette maa man selvfølgelig tage i Betragtning, naar Taleren er om, hvor vidt Landmændene kan være tjente med de Priser, der her er opførte, eller ikke.

Jeg skal imidlertid ikke gøre dette Prisspørgsmaal til et Stridsspørgsmaal. Jeg erkender, at da dette Lovforslags Gennemførelse er saa vigtigt for Samfundet, maa det gennemføres, selv om det skulde ske paa Grundlag af de Priser, der findes i Lovforslaget. Men jeg kunde tænke mig en Appel til de Repræsentanter, som særlig mener at skulle varetage det større Landbrugs Interesser, om at gaa noget ned med Prisen mod, at Statstilskuddet ikke blev formindsket, men saaledes, at det Beløb, der derved indvandt, blev brugt til almindelige prisregulerende Foranstaltninger. Jeg kunde tænke mig, at en saadan Henstilling vilde finde Ørenlyd under Hensyn til de overordentlig vanskelige Forhold, vi befinder os i, og under Hensyn til det Krav, som uvægerligt vil følge efter dette Lovforslags Gennemførelse, og som vilde være kommet,

selv om dette Lovforslag ikke var fremkommet, nemlig Kravet om Hjælp til de Arbejdere, som hjem søges af Arbejds løshed, og som vi absolut maa hjælpe. Jeg vilde derfor se et smukt Udslag af ægte Samfundsfølelse i, om man sagde: Ja vel, saa gaar vi noget ned med Kornprisen, mod at det Beløb, der derved indvindes, anvendes sammen med Statstilskuddet til Nedsættelse af Prisen paa disse vigtige Livsfornødenheder. Det vilde være et Udslag af en smuk Samfundsfølelse, som vi fra vor Side vilde hilse med den største Paaskønnelse.

Det er netop dette Spørgsmaal om en almindelig Prisregulering, jeg vil sige et Par Ord om. Det vil for mange ikke være saa helt let at forstaa, hvad der er opnaaet, naar dette Lovforslag er gennemført. Den daarligst stillede Del af Befolkningen vil spørge: Hvad er opnaaet ved, at Staten nu har ofret 50 Mill. Kr.? Det er et saa stort Beløb, at naar der har været Tale om at yde Dyrtidstillæg til de daarligst stillede, har man aldrig turdet nævne en saa stor Sum som 50 Mill. Kr. Naar denne Lov er gennemført, skulde vi vel dog have faaet billigere Priser paa Brød og Flæsk, som denne Lov jo navnlig omhandler. Naar man saa maa svare: Nej, det er der desværre ikke opnaaet, det, der er opnaaet, er kun, at vi har faaet den Sikkerhed, som jeg erkender er absolut nødvendig, for, at det nødvendige Korn er til Stede og bliver fordelt paa en saadan Maade, at Landets Forsyning dermed sikres, I skal fremdeles give den samme Pris for Brød og Flæsk som hidtil —, saa vil det for mange være vanskeligt at forstaa, at der skal ofres 50 Mill. Kr. for at faa dette gennemført. Hvis man derimod samtidig med dette Lovforslags Gennemførelse kunde bringe Priserne paa disse vigtige Livsfornødenheder ned, vilde det, tror jeg, bringe en bedre Forstaaelse og Harmoni til Veje, naar dette Spørgsmaal drøftes ude i Landet. Saa vilde man bedre forstaa, at det havde været nødvendigt at bringe disse store Ofre. Jeg vil derfor henstille, at dette Spørgsmaal bliver taget op til nærmere Overvejelse i Udvalget.

Jeg er i saa Henseende i nøjeste Overensstemmelse med de Krav, som kom frem forleden paa Købstadforeningens Delegeretmøde. Der var Spørgsmaalet om Dyrtidsforanstaltninger i al Almindelighed fremme til Drøftelse paa Grundlag af den bestaaende Lov, som giver Kommunerne og Staten Adgang til at foretage visse